

“Världens krig, o, ingen rå därför!”
Dikt ur *Fridas tredje bok* av Birger Sjöberg

“Världens krig, o, ingen rå därför!
Ingen kan rå för den hemska striden!”
Jo, var säker, Frida, någon gör.
Jo, var säker, det gör individen.
“Kan han då rå för allt ont på denna livets älv?”
Just individen själv.
Just individen själv.

Krutets korn, som i geväret brann,
fanns för långt tillbaka uti tiden.
Vem, tror Frida, detta fyndet fann,
om just icke själva individen?
Tusen dödar individen ständigt finner på.
“Han borde skämmas då!
Han borde skämmas då!”

“Vem egentligt är en individ?”
O, en fråga! Skall jag sanning svara?
Den som förer ondska, sorg och strid
och gör livets väg till värsta fara.
Frida såsom jag och andra handlar grymt och kallt.
“Jag undanber mig allt!
Jag undanber mig allt!”

Individen vid sitt städ en natt
hamrar dolken under sken från bränder.
Individen kassalådans skatt
griper fast med tjuvens långa händer.
“Sådan individ, som stjäler, blir nog om en tid
en fångslad individ,
en fångslad individ.”

I ett rör den lärde skakar vild
vätskan, som skall hemska dödar sända.
Se på mig med blicken klar och mild
- är ej han en individ kanhända?
“Jo, men denna sköterskan, som lindrar och ger frid
är ock en individ,
är ock en individ?”

Fråga...Fråga! – Ej för djupt jag må
ut på detta vattnet Frida föra.
Skilda böljor irra där och slå,
faktum porlar högt för den vill höra.
“Ja, men denna sköterskan, som lindrar och ger frid,
är ock en individ,
är ock en individ?”

Tusen kvinnors frågor varje dag
uti männens öronsnäckor klinga.
Kvinnan är I tanken mera svag
- hennes känsla kan dock ljuvt sig svinga.
“Ja, men denna sköterskan, som lindrar och ger frid,
är ock en individ,
är ock en individ?”

Sådan dag som denna är ej till
att om det svarta kriget tala.
Se, hur luften dallrar, varm och still!
Där flög snabb den lilla smärta svala!
Lågt hon flög...betyder regn om någon liten tid.
En lycklig individ!
En lycklig individ!